

да напустне тѣлото и да върши всичко онова, което върши той, когато е буденъ. Това второ „азъ“ той нарича „душа“. Мнозина отъ насъ сж имали случай да сънуватъ свои близки, които отдавна не сж между живитѣ. Сжщо и австралиецаъ не единъ пжтъ е сънувалъ, че се срѣща съ врагъ, който той неотдавна е убилъ, или пжкъ сънува свой близкъ, който не е между живитѣ. Какъ да си обясни всичко това? Има само единъ отговоръ на този въпросъ. Второто „азъ“ на убиятия врагъ, както и второто „азъ“ на близкия, не е изчезнало следъ смъртта, а продължава да живѣе нѣкъде и следъ време може да се яви на живитѣ.

Сънищата по сжщия начинъ сж довели предисторическия човѣкъ още презъ каменната епоха до мисълта че има душа и че тя е безсмъртна.

Когато разкопаваме старитѣ селища у насъ отъ новокаменната епоха, виждаме, че мрътвитѣ сж били погребвани до самитѣ имъ жилища. Защо? Защото душицѣ на мрътвитѣ ще иматъ нужда отъ сжщото жилище, въ което тѣ нѣкога сж живѣли.

Този обичай, познатъ въ дълбока древность, сжществувалъ и днесъ у много племена, сжществувалъ е у много народи и стои въ връзка съ *почитанието на прадѣдитѣ*, върху което ще се спремъ накратко. Вѣрата, че душата има нужда отъ жилище, е причина, щото жителитѣ на о-въ Самоа дори днесъ да не допускатъ да се погребатъ мрътвия далечъ отъ жилището му.

Опитътъ да се принудятъ нѣкои първобитни племена да погребаватъ мрътвитѣ си въ общи гробища, далечъ отъ жилищата, не сж дали никакви резултати. Тѣ упорито се придържатъ къмъ своя обичай, завещаенъ отъ прадѣдитѣ, и ние виждаме, че до самото жилище лежатъ съвмѣстно коститѣ на внуци, правнуци, бащи, дѣди и прадѣди. Тази обща гробница е света. Тя стои тѣсно свързана съ почитта къмъ мрътвитѣ, свещената почитъ къмъ прадѣдитѣ, която у тия пле-